

De doop

Hans van de Lagemaat

Inleiding

Om enig beeld te krijgen over wat de Schrift zegt en ons te leren heeft over dopen, is het meer dan waarschijnlijk dat we afstand moeten nemen van alle tegenstrijdige meningen en partijen. Zoals bij veel zaken zullen we eerst bereid moeten zijn af te leren wat mensen ons hebben aangeleerd alvorens ons hart bereid is om te leren wat God ons te zeggen heeft. Alles wat we over dit onderwerp te weten kunnen komen staat in de Schrift. Alle leringen die daarboven uitgaan zijn vaak niet meer dan tradities die gegrond zijn op een foutieve interpretatie van een enkele tekst of op verkeerde vooronderstellingen. Dat soort leringen willen we niet of zouden we niet moeten willen.

'Eén Heere, één geloof, één doop' (Ef. 4:5),

schrijft de Bijbel. Een vluchtige blik over de kerkgeschiedenis laat ons eerder zien dat de doop gewerkt heeft als een bom die de gemeente als het ware versplinterd heeft.

De doop van Johannes

Allereerst is daar de doop van Johannes. Johannes was in meer dan één opzicht een opmerkelijke persoon. Zijn prediking slaat sterk aan bij die van de profeten van de oude bedeling. Zij riepen allen op tot een terugkeer tot de God van hun vaders. Niet alleen tot een uiterlijke besnijdenis, maar een besnijdenis van het hart. In vaak vlijmscherpe bewoordingen werd het uitverkoren volk keer op keer voor de keuze gesteld:

'Zo de HEERE God is, volgt Hem na, en zo het Baäl is, volgt hem na.' (1 Kon. 18:21).

En in kracht deed de prediking van Johannes niet onder voor die van zijn voorgangers. Maar behalve dat was er toch iets bijzonders. Iets wat Johannes sterk onderscheidde van al die andere Godsmannen.

Ten eerste was daar het enorm lange tijdsverloop tussen de laatste profeet kort na de terugkeer uit de ballingschap en het optreden van Johannes. Meer dan vierhonderd jaren waren er verlopen. Meer dan vierhonderd jaar van absolute stilte tot we deze stem uit de woestijn horen klinken. De Godsdienst was er in die tijd niet beter op geworden. Het is waarschijnlijk niet te veel gezegd dat het volk, dat als een licht voor de heidenen moest zijn, zelf in volslagen duisternis leefde waar het de kennis van de levende God betrof. Slechts hier en daar vinden we een enkeling die als een klein lichtpuntje de hoop levend hield. De stem van Johannes moet werkelijk geklonken hebben als een bazuin die een nieuwe dag aankondigt na een lange nacht.

Ten tweede onderscheidde de prediking van Johannes zich in haar aard:

‘Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen.’
(Mat. 3:2).

Dat dit een nieuwe boodschap was kunnen we opmaken uit Lukas 16:16.

‘De wet en de profeten zijn tot op Johannes; van die tijd af wordt het Koninkrijk Gods verkondigd.’ (Luk. 16:16)

Maar het meest opmerkelijke, en unieke, aan de prediking van Johannes was wel de doop die ermee gepaard ging en die dan ook op verschillende plaatsen de naam ‘de doop van Johannes’ draagt.

‘De doop van Johannes, van waar was die, uit de hemel, of uit de mensen?’ (Mat. 21:25).

was de wedervraag van de godsdienstige leiders van Israël. Het getuigenis wat de Heere Jezus hier aan de doop van Johannes geeft is onmiskenbaar. Het enige goede antwoord dat de overpriesters en de

ouderlingen hadden kunnen geven was 'uit de hemel'. En daarmee zouden ze hun eigen vragen hebben beantwoord.

'Door wat macht doet Gij deze dingen? En wie heeft U deze macht gegeven?' (Mat. 21:23).

Deze macht was Hem uit de hemel gegeven. Johannes had voor zijn doop dus een Goddelijke volmacht. Het was niet zomaar iets dat in hemzelf was opgekomen. God Zelf had hem de opdracht voor de doop gegeven. En daarnaar handelde hij ook:

'Die mij gezonden heeft, om te dopen met water' (Joh. 1:33).

Hij liep niet uit zichzelf. Hij handelde niet uit zichzelf. Maar hij deed wat God hem had opgedragen. Hij had een duidelijk 'zo spreekt de Heere.'

Naar de inhoud, of de betekenis van de doop van Johannes hoeven we ook niet te raden.

'Johannes was dopende in de woestijn, en predikende de doop der bekering tot vergeving der zonden.' (Mark. 1:4).

Bekering tot vergeving der zonden was de betekenis van de onderdompeling in de Jordaan. En het directe gevolg daarvan was het vlieden, ontvluchten, van de toekomstige toorn (Mat 3:7).

Het doel van de doop van Johannes is even zo duidelijk in de Schrift aangegeven:

'maar opdat Hij aan Israël geopenbaard zou worden, daarom ben ik gekomen, dopende met het water' (Joh. 1:31).

Johannes was de wegbereider van de Messias, de Verlosser van Israël. Markus 1:2-5 vormt dan ook één geheel:

'Gelijk geschreven is in de profeten: Ziet Ik zend Mijn engel voor Uw aangezicht, die Uw weg voor U heen bereiden zal. De stem van de roepende in de woestijn: Bereidt de weg des Heeren, maakt Zijn paden recht.' (Mark. 1:2, 3).

En direct daarna volgt, dus gelijk de profeten Maleachi en Jesaja geschreven hadden:

'Johannes was dopende in de woestijn, en predikende de doop der bekering tot vergeving der zonden.' (Mark. 1:4).

De doop der bekering tot vergeving der zonden was dus niet een doel op zichzelf, maar een weg waarlangs Israël tot de kennis van Christus moest komen. De prediking van Johannes beperkte zich niet tot een oproep tot bekering maar was in de hoogste plaats een heen wijzing naar Hem Die komen zou:

'Ik doop u wel met water tot bekering; maar Die na mij komt, is sterker dan ik, Wiens schoenen ik niet waardig ben, neder bukkende, de riem Zijner schoenen te ontbinden.' (Mark. 1:7).

'En hij beleed en loochende het niet; en beleed: Ik ben de Christus niet.' (Joh. 1:21).

'Ik doop met water, maar Hij staat midden onder ulieden, Die gij niet kent.' (Joh. 1:26).

'Zie het Lam Gods, dat de zonden der wereld wegneemt.' (Joh. 1:29).

'En ik heb gezien, en heb getuigd, dat Deze de Zoon van God is.' (Joh. 1:34).

Johannes doopte dus opdat Hij zou geopenbaard worden. Aan wie? Aan Israël. Deze doop heeft dus alles te maken met het Koninkrijk en

de Koning. Niets waarborgt ons om hier conclusies voor de Gemeente aan te verbinden.

Wie waren degenen die door Johannes gedoopt werden?

'Toen is tot hem uitgegaan Jeruzalem en geheel Judea, en het gehele land rondom de Jordaan; en werden van hem gedoopt in de Jordaan, belijdende hun zonden.' (Mat. 3:5, 6).

Het waren dus mensen uit Israël die zich van hun zonden bewust waren; anders konden ze hun zonden niet belijden.

Er kwamen ook mannen tot zijn doop met geveinsde bedoelingen. Mannen die zich van hun ongerechtigheid niet bewust waren, want zij hadden 'Abraham tot een vader.' Het waren velen van de Farizeeën en de Sadduceeën. (Mat. 3:7, 9). 'Adderen gebroedsels' was hun aanspreektitel in de mond van Johannes. En in plaats van hiervoor te buigen, wendden ze zich geërgerd af, verontwaardigd over een zo grote onbeschaamdheid. Zij die door Johannes gedoopt waren verstonden ook de woorden van de Heere Jezus Christus over hem:

'En al het volk, Hem horende, en de tollenaars, die met de doop van Johannes gedoopt waren, rechtvaardigden God.' (Luk. 7:29).

Dat is de uitwerking. Ze rechtvaardigden God.

'Maar de Farizeeën en de wetgeleerden hebben de raad Gods tegen zichzelf verworpen, van hem niet gedoopt zijnde.' (Luk. 7:30).

De ene ongehoorzaamheid leidt tot de andere. En in een daad van uiterste zelfgenoegzaamheid wordt de Christus, de Zoon van God verworpen.

En dan het wonder van totale zelfvernederings; niet alleen de hoeren en tollenaars werden door Johannes gedoopt. Maar we lezen ook:

‘Toen kwam Jezus van Galilea naar de Jordaan, tot Johannes om van Hem gedoopt te worden.’ (Mat. 3:13).

Jezus, Gods Zoon, verlaagt Zich, als Dienaar der besnijdenis (Rom. 15:8) tot het niveau van de grootste zondaren. Hij laat Zich dopen met de doop der bekering tot vergeving der zonden. Hij, de Smetteloze, op één lijn met de grootste wetsovertreders. Hoe zeer kunnen we de reactie van Johannes begrijpen. Ik U dopen? U moet Mij dopen, klonk het bijna verontwaardigd. Maar dit was de weg die de Heere gaan moest. Het was de weg van totale gehoorzaamheid aan Zijn Vader, de weg die zou leiden tot de vervloekte dood aan het kruis. En daarom antwoordt Hij:

‘Laat nu af; want aldus betaamt ons alle gerechtigheid te vervullen.’ (vs. 15).

En hoe zeer mag vreugde onze harten vervullen over deze vervulde gerechtigheid.

Was het alleen Johannes die bevoegdheid had voor de doop der bekering tot vergeving der zonden? In Johannes 3:22, 23 en in Johannes 4:1, 2 wordt het dopen van Johannes op één lijn gesteld met het dopen van de discipelen van de Heere Jezus. Ook zij doopten het volk. En die doop moet gelijk geweest zijn aan de doop van Johannes. En dat is geen onbelangrijk gegeven. Zeker niet als we onze studie uitstrekken tot het Boek en de periode van de Handelingen.

De doop van Johannes in Handelingen

Voor we verder gaan is het zeker niet overbodig om ons in herinnering te roepen dat deze periode (die van de Handelingen) nog alles met Israël te maken heeft. Met de prediking van de Koning en Zijn Koninkrijk.

Hoewel het volk zijn Koning had verworpen gingen opnieuw de oproep tot bekering en de prediking van het Koninkrijk uit. Hoe zeer de elf apostelen zelf hun taak beschouwden als een voortzetting van hun werk toen hun Heere nog in hun midden was, lezen we als de lege plaats die Judas had achtergelaten opgevuld moet worden. Aan welke eisen had de nieuw te verkiezen apostel te voldoen?

‘Het is dan nodig, dat van de mannen, die met ons omgegaan hebben al de tijd, in welke de Heere Jezus onder ons in- en uitgegaan is, beginnende van de doop van Johannes, tot de dag toe, in welke Hij van ons opgenomen is, één van hun met ons getuige worde van Zijn opstanding.’ (Hand. 1:21, 22).

Hier wordt ons dus ‘de doop van Johannes’ direct verbonden aan de hernieuwde prediking onder Israël: het getuigen van Zijn opstanding. Voor Paulus gold deze voorwaarde voor het apostelambt kennelijk niet. Hij kreeg dan ook, jaren later, een geheel eigen, uitgebreidere bediening.

De bediening van de Twaalven was vooralsnog onder Israël. Lees aandachtig de eerste toespraak van Petrus (Hand. 2:14-36). Hoe scherp was de toepassing:

‘Zo wete dan zekerlijk het ganse huis Israëls, dat God Hem tot een Heere en Christus gemaakt heeft, namelijk deze Jezus, Dien gij gekruist hebt.’ (vs. 36).

Deze woorden misten hun uitwerking niet en de Joodse mannen werden verslagen in het hart.

‘Wat zullen wij doen mannen broeders?’

was hun eenparige vraag van vertwijfeling.

'En Petrus zei tot hun: Bekeert u, en een ieder van u worde gedoopt in de Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden' (Hand. 2:38).

'Die dan zijn woord gaarne aannamen, werden gedoopt.' (Hand. 2:41).

Deze doop is niet anders dan een voortzetting van de doop van Johannes. Ten eerste kende Petrus geen andere doop onder zijn volk dan die doop (over Mat. 28:19 later meer). Ten tweede wijzen de woorden van dit vers daar duidelijk op. Het was een doop der bekering ('bekeert u'), tot vergeving der zonden. Ten derde werd er gedoopt in de Naam van Jezus Christus (dat lijkt me toch iets anders dan in de Naam van de Drieënige God). En ook dat was kenmerkend voor de doop van Johannes. Dat lezen we in Handelingen 19. Als Paulus te Efeze komt treft hij daar enige discipelen aan, waarschijnlijk bekeerlingen van Apollos (Hand. 18:24, 25). Deze discipelen wisten niets van een Heilige Geest en kenden alleen de doop van Johannes, waarin zij ook waren gedoopt. Paulus verhaalt dan:

'Johannes heeft wel gedoopt de doop der bekering, zeggende tot het volk, dat zij geloven zouden in Degene, Die na hem kwam, dat is in Christus Jezus. En die hem [dat is: Johannes] hoorden werden gedoopt in de Naam van de Heere Jezus.' (Hand. 19:4, 5).

Het is hier dus niet zo dat Paulus de doop bediende aan allen die hem hoorden. Nee, gedoopt waren zij al. Paulus vertelt hoe allen die Johannes hoorden en geloofden door Johannes gedoopt werden. En Johannes doopte dus in de Naam van de Heere Jezus. Daarna diende Paulus door handoplegging de gelovigen in Efeze toe wat hen nog ontbrak (Hand. 19:6, 7).

Met deze 'sleutel' tot het boek Handelingen betreffende de doop valt er veel op zijn plaats.

Filippus verkondigde het Evangelie van het koninkrijk Gods en van de Naam van Jezus Christus. En allen die hem geloofden, mannen en vrouwen werden gedoopt. Ongetwijfeld de doop der bekering tot vergeving der zonden. (Hand. 8:12, 13). Want wat lezen we verderop?

'Zij waren alleenlijk gedoopt in de Naam van de Heere Jezus' (vs. 16).

Cornelius en zijn huis waren geen uitzondering. Hoewel zij heidenen waren, waren zij nauw verbonden met het volk van Israël. Treffend is het wat er over deze man gezegd wordt. Hij was

'Godzalig en vrezende God, met geheel zijn huis, en doende vele aalmoezen aan het volk, en God geduriglijk biddende.' (Hand. 10:2).

Dit kon toen alleen gezegd worden van iemand die de Godsdienst van Israël van harte omarmde. Als Petrus tot hem gezonden wordt zijn de laatste woorden van zijn preek

'dat een ieder die in hem gelooft, vergeving der zonden ontvangen zal door Zijn Naam.' (Hand. 10:43).

En nadat de hoorders uit de heidenen geloofden werden zij gedoopt in de Naam des Heeren (Hand. 10:48), de Naam van de Heere Jezus Christus. Het is toch niet al te voorbarig om te zeggen dat ook dit weer was de doop der bekering tot vergeving der zonden? De doop in de Naam des Heeren; de doop van Johannes.

Let er trouwens op dat Petrus in zijn toespraak erkent dat zijn bediening zich tot dan toe niet verder uitstrekt dan het volk Israël:

'Dit is het woord, dat hij gezonden heeft tot de kinderen Israëls, verkondigende vrede door Jezus Christus.' (Hand. 10:36).

‘En heeft ons [die getuigen zijn van Zijn opstanding (vs. 41)] geboden het volk te prediken en te betuigen, dat Hij is Degene, Die van God verordend is tot een Rechter van levenden en doden.’ (Hand. 10:42)
Als hier gesproken wordt over het volk, kan dat geen ander volk zijn dan Israël.

De doop met heilige geest

De doop van Johannes is heel nauw verbonden met een andere doop die de Schrift kent. Heel vaak worden ze in de Evangeliën en Handelingen samen genoemd en beschreven. Dat is overigens ook een sterk argument dat de waterdoop in Handelingen een voortzetting was van de doop van Johannes. En we spreken nu over de doop met heilige geest. Ik schrijf bewust met kleine letters. Die doop is namelijk niet een doop met een Goddelijke persoon, maar met dat wat Hij schenkt. Het Grieks in het Nieuwe Testament maakt voortdurend onderscheid tussen de Gever, de Heilige Geest, en Zijn gave, heilige geest. Het zou veel te uitgebreid zijn om daar nu tot in detail op in te gaan, maar misschien zijn enkele voorbeelden voldoende.

Vlak voor zijn heengaan spreekt de Heere Jezus een belofte uit tot Zijn discipelen.

‘En ziet, Ik zend de belofte van Mijn Vader op u; maar blijft gij in de stad Jeruzalem, totdat gij zult aangedaan zijn met kracht uit de hoogte.’ (Luk. 24:49).

Deze belofte van de Vader, kracht uit de hoogte, wordt in Handelingen 1:4, 5 nader toegelicht. Zij, de discipelen, moesten

‘verwachten de belofte van de Vader...’

‘Want Johannes doopte wel met water, maar gij zult met heilige geest [in het Grieks zonder lidwoord] gedoopt worden, niet lang na deze dagen.’

En als de belofte vervuld wordt lezen we:

‘En zij werden allen vervuld met heilige geest, en begonnen te spreken met andere talen, zoals de Geest hun gaf uit te spreken.’ (Hand. 2:4).

Hier vinden we de gave en de Gever in één vers. De eerste keer zonder lidwoord, de tweede keer met. Een nietig mens kan niet vervuld worden met een Goddelijke Persoon wel met wat Hij geeft. In Handelingen 2:38 wordt dit dan ook letterlijk een gave genoemd: ‘de gave van de heilige geest.’

‘Want u komt de belofte toe.’ (vs. 39).

Welke belofte? De belofte van de Vader, kracht uit de hoogte, heilige geest. Het zou meer dan interessant zijn om hier dieper op in te gaan, maar laten we ons beperken tot de doop.

Onafscheidelijk zijn de doop van Johannes en de doop met heilige geest met elkaar verbonden. De eerste keer dat de Schrift melding maakt van de doop van Johannes noemt zij tegelijk deze tweede doop:

‘Ik doop u wel met water tot bekering; maar Die na mij komt, is sterker dan ik, Wiens schoenen ik niet waardig ben Hem na te dragen; Die zal u met heilige geest en met vuur dopen.’ (Mat. 3:11, zie ook: Mark. 1:8; Luk. 3:16; Joh. 1:34; Hand. 1:5; Hand. 11:16).

Dat deze doop met heilige geest werkelijk ziet op wat er op de Pinksterdag en de jaren daarna gebeurde blijkt uit het woord van de Heere Zelf. Vlak voor Zijn heengaan naar de hemel bevestigde Hij de woorden van Johannes de Doper:

‘Want Johannes doopte wel met water, maar gij zult met heilige geest gedoopt worden, niet lang na deze dagen.’ (Hand. 1:5).

En dat ‘niet lang na deze dagen’ was dus een dag of tien later.

Aan de ene kant staan de doop van Johannes met water en de doop met heilige geest dus min of meer tegenover elkaar (hetgeen blijkt uit de woorden 'wel' en 'maar'), maar tegelijk worden ze in één adem genoemd. Ze behoren tot dezelfde bedeling en het is van groot praktisch nut daarop te letten.

Ze worden in één adem genoemd. En dat niet zomaar in een paar teksten, zoals bovengenoemd, maar ook in een aantal treffende gebeurtenissen. We zullen ze eens op een rij zetten:

Handelingen 2:37-41. Na zijn prediking en de reactie daarop van het Joodse volk met de vraag wat nu te doen antwoordt Petrus:

'Bekeert u en een ieder van u worde gedoopt in de Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden; en gij zult de gave van de heilige geest ontvangen.'

De doop met water en de doop met heilige geest als behorende bij elkaar.

Handelingen 8:12-17. Filippus predikte het Evangelie van het Koninkrijk Gods en van de Naam van Jezus Christus, gelijk Johannes de Doper. En zij die geloofden werden gedoopt, beiden mannen en vrouwen. Ze werden gedoopt met water. Maar de doop met heilige geest bleef uit. Hiervoor waren mannen met apostolisch gezag nodig. En daarom werden Petrus en Johannes naar Samaria gezonden. En door handoplegging van deze twee ontvangen zij de heilige geest. Dat het hier ook niet om de Goddelijke Persoon kan gaan blijkt uit het woord 'gevallen' in vers 16. 'Vallen' is geen handeling die past bij Hem, Die door Zijn almachtige kracht het hart van gevallen zondaren verbreekt en de machtige wonderen van bekering en geloof in Gode vijandige mensen uitwerkt.

Ook in dit gedeelte weer de doop met water en de doop met heilige geest in één verband, ja zelfs in één vers:

'Want hij was nog op niemand van hen gevallen, maar zij waren alleen gedoopt in de Naam van de Heere Jezus.' (Hand. 8:16).

Handelingen 10:44-48. Opnieuw een preek van Petrus. Bij het spreken van de laatste woorden viel de heilige geest op allen die hem hoorden. Dat bleek uit het feit dat zij in talen begonnen te spreken en God groot begonnen te maken. En let dan op de blijkbaar onvermijdelijke conclusie die Petrus uit deze doop met heilige geest trekt:

'Kan ook iemand het water weren, dat dezen niet gedoopt zouden worden, welken de heilige geest ontvangen hebben, gelijk als ook wij?'

Nee. Niemand kan dat.

'En hij beval, dat zij gedoopt zouden worden in de Naam des Heeren.' (Hand. 10:47, 48).

De doop met de geest en de doop met water. Het is alsof Petrus wilde zeggen: dat niemand ze scheidt! Wel is opmerkelijk dat alleen in dit bijzondere geval de doop met water achteraan komt. Heeft dat te maken met het feit dat dit de eersten waren die de doop ontvingen en niet tot de besnijdenis behoorden? Dat er bijzondere bemoeienis van Gods kant nodig was tot overtuiging van de gelovigen uit de besnijdenis? Het vervolg (Hand. 11:1-18) lijkt dit te bevestigen.

Handelingen 18:24-19:7. Wie waren die twaalf mannen in Efeze die door Paulus de handen opgelegd kregen? Lees nauwkeurig Handelingen 18:24-28. Daar was een Jood, Apollos, machtig in de Schriften. Hij had geestelijk inzicht in het Woord van God, Mozes, de Profeten en de Psalmen. Toch was kennelijk nog enige waarheid nog voor hem verborgen, want er staat uitdrukkelijk:

'wetende alleenlijk de doop van Johannes' (Hand. 18:25).

Waar sprak hij? In de synagoge (Hand. 18:26) en dientengevolge waren zijn hoorders en bekeerlingen Joodse mannen. Dat blijkt ook als hij later naar Achaje reist. Nadat hem door A'quila en Priscilla de weg Gods nader was uitgelegd en hij dus in het openbaar met grote ernst door de Schriften kon bewijzen dat Jezus de Christus was, staat er geschreven dat het de Joden waren die hij overtuigde.

Als Paulus dus enige tijd later in Efeze aankomt zijn de discipelen die hij daar aantreft mensen uit de diaspora, de verstrooiing van het volk Israël.

'Hebt gij de heilige geest ontvangen, als gij geloofd hebt?' (Hand. 19:2).

vroeg hij hun. En door het gebrekkige onderwijs van Apollos moesten zij deze vraag ontkennend beantwoorden.

'Wij hebben zelfs niet gehoord dat er een heilige geest is.'

En dan komt het gedeelte dat ik al eerder hebben aangehaald. Paulus verhaalt hun de geschiedenis van de doop van Johannes. Dan legt hij hun de handen op en de Heilige Geest kwam op hen. Daarna spraken zij in talen en profeteerden, een bewijs dat zij vervuld waren van heilige geest, kracht van omhoog. En dat dit alles te maken heeft met de prediking van het Koninkrijk Gods aan Israël volgt uit het feit dat Paulus daarna naar de synagoge ging en daar handelde over dit onderwerp. Opnieuw en ten slotte zijn de doop met water en de doop met heilige geest hier niet van elkaar gescheiden. Als we al deze teksten en Schriftgedeelten op ons in laten werken kan de waarheid ons maar nauwelijks ontglippen.

Enige conclusies aangaande de doop met heilige geest

Voorzichtig kunnen we nu misschien enige praktische conclusies trekken. Veel horen we tegenwoordig over 'dopen met de Heilige Geest'. Er zijn er die zeggen dat in een gemeente zonder uiterlijke

tekenen zoals spreken in tongen nooit een zuiver Bijbelse leer verkondigd kan worden. Bij ware Christenen hoort ook de doop met de Heilige Geest. 'Het staat toch in de Bijbel?' is hun tamelijk oppervlakkig klinkende kreet. En wie is er niet al eens door uit het veld geslagen? Ons gevoel zegt ons dat al die vreemde verschijnselen binnen het Christendom geen werk van de Heilige Geest kunnen zijn. Maar gevoel is doorgaans geen al te betrouwbaar kompas om op te varen. Wel het Woord van God. En in bovenstaande heb ik proberen aan te tonen dat we op een vaste bodem staan als we zeggen dat de doop met heilige geest behoorde tot een voorbijgegangene bedeling en behoort tot een toekomstige. Maar dan zal die ook direct betrekking hebben op de prediking van het Koninkrijk aan Israël en van haar Messias. Zelfs als we weigeren te accepteren wat het Woord over dopen zegt kan het ons toch niet ontgaan dat het alleen de apostelen waren door wie de gave van de geest aan de gelovigen werd medegedeeld. En niemand zal toch menen dezelfde bevoegdheden en hetzelfde gezag te hebben als deze mannen?!

Nog een doop...

Als de lezer al vindt dat ik te weinig uitvoerig op een en ander ben ingegaan dan is een van de redenen dat ik me heb gehaast om tot de derde soort van doop te komen. En hier past ons meer dan ooit de grootste eerbied in acht te nemen. Dat onze harten vervuld worden met de diepste verwondering; en dat we onszelf zouden vernederen om onszelf niet waardig te achten ingeleid te mogen worden in dit allergrootste wonder van de wijsheid Gods, ware het niet dat hij Zelf het ons heeft geopenbaard. We spreken hier over een geestelijke doop.

Allereerst de doop van onze Heere Jezus Christus. De Heere was met Zijn discipelen op weg naar Jeruzalem. Hij neemt hen apart en vertelt hen in klare bewoordingen wat daar gebeuren zal. Het toppunt van Zijn lijden zal daar bereikt worden. Het dieptepunt in de menselijke geschiedenis zal daar gevonden worden. De volkomen duisternis van de 'beschaafde' wereld zal daar aan het licht gebracht worden. De

totale vijandschap van het menselijk geslacht jegens de God van hemel en aarde zal daar worden geopenbaard.

‘Ziet wij gaan op naar Jeruzalem, en de Zoon des mensen zal de overpriesters en de schriftgeleerden overgeleverd worden, en zij zullen Hem ter dood veroordelen; en zij zullen Hem de heidenen overleveren, om Hem te bespotten en te geselen, en te kruisigen; en ten derde dage zal Hij weder opstaan.’ (Mat. 20:18, 19).

Op wat een onbegrip stuitte de Heere, zelfs onder de Zijnen, keer op keer wanneer het Zijn lijden betrof. En hoe zeer ging Hij in eenzaamheid deze weg naar het kruis. Want juist als Hij sprak over het lijden dachten Zijn discipelen niet verder dan aan een ereplaats. Zelfs zo vlak voor Zijn dood bij het laatste avondmaal ontstond er een twist onder hen wie van hen de meeste scheen te zijn (Luk. 22:24). Bedenk het eens. De Heere der heerlijkheid had hun net de voeten gewassen. Een daad die bij Petrus de ondoordachte uitspraak ontlokte:

‘Gij zult mij de voeten niet wassen in der eeuwigheid.’ (Joh. 13:8).

Met andere woorden, ik wil niet dat U Zich zo diep voor mij vernedert. Hij had het werk van een dienstknecht aan hun verricht en zij wisten niet beter te doen dan te twisten over wie de meeste scheen. O, die verdorven hoogmoed van ons hart. Dat we niet menen ook maar een haar beter zijn. Komt niet diezelfde gezindheid dagelijks aan het licht in de omgang met onze naaste, ja zelfs met onze broeders en zusters in de Heere?

En ook hier op de weg naar Jeruzalem. Voor de derde keer had de Heere openlijk gesproken over wat Hij zou gaan volbrengen. In gedachten zien we Zijn door angst vertrokken gelaat; zien we de welhaast wanhopige blik in Zijn ogen; horen we een zachte trilling in Zijn door emotie verstikte stem. ‘Toen’, ja juist op dat moment, ‘toen’ kwamen Jakobus en Johannes en hun moeder tot Hem met de vraag of zij in Zijn Koninkrijk mochten zitten, de een ter rechter en de ander

ter linker hand. Alsof ze Zijn aankondiging van Zijn lijden niet eens gehoord of volslagen onbelangrijk gevonden hebben. Zou het ons in Zijn plaats niet tot wanhopige razernij gebracht hebben? Maar geduldig en vol zachtmoedigheid probeert Hij hun een diepgaande geestelijke les te leren. Opnieuw probeert hij hun te wijzen op Zijn lijden, en stelt hun een wedervraag:

‘Gijlieden weet niet wat gij begeert; kunt gij de drinkbeker drinken, die Ik drinken zal, en met de doop gedoopt worden, waarmede Ik gedoopt worde?’ (Mat. 20:22).

Wat is dat voor een doop waarvan Hij hier spreekt? Het kan de doop van Johannes niet zijn. Die had Hij al ondergaan. Moeten we het niet in verband brengen met een van Zijn uitspraken op een ander moment?

‘Maar Ik moet met een doop gedoopt worden; en hoe worde Ik geperst, totdat het volbracht zij.’ (Luk. 12:50).

En leidt dit laatste woord onze overdenking niet naar Golgotha? Waar Hij zei: Het is volbracht. Tijdens Zijn leven werd Hij geperst om Zijn doop te volbrengen. En aan het kruis kon Hij met triomf de spottende omstanders laten horen:

‘Het is volbracht.’

Kostbare woorden. Heeft deze doop niet alles met Zijn bittere lijden te maken? We worden hierin bevestigd als we bedenken dat Hij het gedoopt worden verbindt aan het drinken van een drinkbeker. Verplaatsen we ons in gedachten naar de hof van Gethsémané en luisteren we geknield, met de schoenen van onze voeten op gepaste afstand naar dat intense gebed van de Zaligmaker:

‘Vader, of Gij wilde deze drinkbeker van Mij wegnemen, doch niet Mijn wil, maar de Uwe geschiede.’ (Luk. 22:42).

Hier weer de drinkbeker. En we weten dat die niet van Hem werd weggenomen.

Wijst niet alles erop dat we bij deze doop moeten denken aan het kruis? Maar hoe moeten we dan het bevestigende antwoord van onze Heere aan Jakobus en Johannes verklaren. Hij had hun gevraagd of zij de drinkbeker konden drinken, die Hij zou drinken en met de doop gedoopt worden waarmee Hij gedoopt zou worden. En zij antwoordden: Wij kunnen. En in plaats van een berisping over zoveel vrijmoedigheid (of onnadenkendheid?) antwoordt Hij:

‘Mijn drinkbeker zult gij wel drinken, en met de doop, waarmee Ik gedoopt worde, zult gij gedoopt worden’. (Mat. 20:23).

Het gezamenlijke drinken van een drinkbeker is in de Schrift het beeld van het oefenen van gemeenschap. (Een heel mooi voorbeeld daarvan is bijvoorbeeld 2 Samuël 12:3.) En dat het in het geval van de discipelen gaat om de gemeenschap van Zijn lijden wordt duidelijk als we ons nogmaals wenden tot het laatste avondmaal:

‘En Hij nam de drinkbeker en gedankt hebbende, gaf hun die, zeggende: Drinkt allen daaruit. Want dat is Mijn bloed, het bloed van het Nieuwe Testament [= Verbond], hetwelk voor velen vergoten wordt, tot vergeving der zonden.’ (Mat. 26:27, 28).

Als de Heere dus zegt dat zij wel met dezelfde doop gedoopt zullen worden, zegt Hij dat zij bij ondervinding iets van die kruisdood gaan doormaken. En door het geloof wordt de dood van Christus ook de hunnen opdat zij eveneens door het geloof kunnen delen in Zijn leven. Duister als deze woorden mogelijk geklonken hebben in de oren van de aanwezigen in de opperzaal en ook in de oren van hen die nu nog steeds het leven zoeken door de werken in plaats van in de weg door de dood, voor hen die enigszins bekend zijn met de leer van de apostel Paulus behoort dit niet nieuw te zijn.

‘Wij, die der zonde gestorven zijn, hoe zullen wij nog in dezelve leven? Of weet gij niet, dat zovelen als wij in Christus Jezus gedoopt zij, wij in Zijn dood gedoopt zijn? Wij zijn dan met Hem begraven door de dood in de doop, opdat, gelijkerwijs Christus uit de doden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzo ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden.’ (Rom. 6:3, 4).

Zelfs als Paulus hier met de doop een uitwendige ceremonie bedoelt is het toch duidelijk dat we die niet los kunnen zien van de geestelijke werkelijkheid waar ze voor staat:

‘onze oude mens met hem [of mede] gekruisigd’ (Rom. 6:6),

‘wij zijn nu met Christus gestorven’ (Rom. 6:8).

Met deze woorden gaan we over uit alle godsdienst van deze wereld en komen we op het terrein van het nieuwe Leven.

‘Want zovelen als gij in Christus gedoopt zijt, hebt gij Christus aangedaan’ (Gal. 3:27).

In het Schriftgedeelte waarin deze woorden voor komen wil Paulus aantonen dat het een Christen niet alleen onmogelijk is om nog in de zonde te leven (zoals in Romeinen 6), maar dat hij ook niets meer van doen heeft met de tuchtmeester, de wet. En Paulus wilde de Galaten tot niets anders brengen dan dat zij hem in der waarheid na konden spreken:

‘Want ik ben door de wet aan de wet gestorven, opdat ik Gode leven zou. Ik ben met Christus gekruist; en ik leef, doch niet meer ik, maar [de opgestane, verheerlijkte] Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof des Zoons van God, Die mij liefgehad heeft, en Zichzelf voor mij overgegeven heeft.’ (Gal. 2:19,20).

Het is een leven door het geloof. En dat geloof is in onze bedeling onafhankelijk van wat voor aardse instellingen en inzetten dan ook. Diezelfde waarheid wordt ons ook bekend gemaakt in Kolossenzen 2:11, 12. Dat de apostel in vers 11 spreekt van een geestelijke besnijdenis heeft geen betoog; 'een besnijdenis die zonder handen geschiedt'. Niemand zal ons van dwaling kunnen betichten als we in dezelfde geest doorlezen in vers 12 en daar bijna als vanzelf ook een geestelijke doop lezen: 'begraven in de doop', namelijk de doop waarmee Hij is gedoopt. En in dat verband lezen we in vers 14 ook het kruis weer terug.

Dat ik weinig geduld op kan brengen met hen die dit o zo wonderbaarlijke Schriftwoord als een laatste strohalm aangrijpen om toch maar vooral een tekst te hebben om daarmee de on-Bijbelse leer 'de doop in plaats van de besnijdenis' te kunnen verdedigen zal niet verwonderen. Zo kunnen we de Bijbel alles laten zeggen wat in ons theologische straatje te pas komt. Dit zijn misschien wat harde woorden, maar als beseffen dat die leer niet anders is dan een uitvloeisel van de vervangingstheologie, die het Verbondsvolk uit de Bijbel wil bannen, kunnen we niet duidelijk genoeg zijn in onze stellingname. Het is echt niet alleen van belang voor een 'helder zicht op Israël' of iets dergelijks, maar tevens van groot praktisch nut voor het dagelijkse geloofsleven van iedere Christen. Als deze geestelijke doop praktijk wordt in ons leven, gestalte krijgt in onze harten en helderheid verwekt in ons verstand hebben we ook geen enkele moeite meer met de volgende woorden:

'Eén lichaam is het, [dus niet: moet het worden!], en één Geest, gelijkerwijs gij ook geroepen zijt tot één hoop uwer roeping; één Heere, één geloof, één doop, één God en Vader van allen, Die daar is boven allen, en door allen, en in u allen.' (Ef. 4:4-6).

Weg is alle ijdel vermoeiend streven om te komen tot een ongedeelde kerk, een verenigde kerk.

'Eén lichaam is het'

en haar leden zijn allen gedoopt in die ene doop van onze Heere. Dat is ons geloofsartikel. En daarmee kunnen we ons met een vrij geweten terugtrekken uit alle discussies van onze dag om tot een eenheid in de zogeheten zichtbare kerk te komen.

Eén Heere, één geloof, zelfs daarin één met hen die het 'wagen' het niet eens te zijn met onze 'Bijbelvisie', 'theologie,' of terminologie. We herkennen in hen die ene doop waardoor zij niet meer zichzelf, maar Gode leven, hoe gebrekkig en misvormd dat leven in ieder lid afzonderlijk dan ook openbaar komt. Onze enige zorg wordt dan de vermaning van Paulus. Een vermaning waar we niet genoeg acht op kunnen slaan:

'Zo bid ik u dan, ik, de gevangene in de Heere, dat gij wandelt waardiglijk de roeping, met welke gij geroepen zijt; met alle ootmoedigheid en zachtmoedigheid, met lankmoedigheid verdragende elkander in liefde; u benaarstigende te behouden de enigheid des Geestes, door de band des vredes.' (Ef. 4:1-3).

Laten we dit Schriftwoord het onderwerp van onze dagelijkse wandel maken.

Zoals ik dit schrijven begon; de doop heeft veel onenigheid veroorzaakt. In weerwil van dat woord 'Eén Heere, één geloof, één doop'. Het was in Korinthe al zo. Twist, scheuring, en eigenwillige godsdienst. De doop was kennelijk een van de oorzaken, misschien wel de belangrijkste. En hoe gaat Paulus hiermee om?

'Is Christus gedeeld? Is Paulus voor u gekruist? Of zijt gij in Paulus' naam gedoopt? Ik dank God, dat ik niemand van u gedoopt heb, dan Krispus en Gajus; opdat niet iemand zegge, dat ik in mijn naam gedoopt heb. Doch ik heb ook het huisgezin van Stéfanus gedoopt; voorts weet ik niet of ik iemand anders gedoopt heb.'

Want Christus heeft mij niet gezonden om te dopen, maar om het Evangelie te verkondigen.' (1 Kor. 1:13-17).

In het kort samengevat: als de doop zoveel aanleiding geeft tot verdeeldheid, dan doop ik liever niemand, en dank ik God dat ik bijna niemand van u gedoopt heb. Wat een schril contrast met hen die als predikers van het Evangelie der genade Gods zijn navolgers zouden moeten zijn. Dat we ons toch zouden laten leiden door de woorden van de Schrift. En indien licht of moed ons ontbreekt om af te wijken van de officiële kerkelijke standpunten, dat we ons dan op zijn minst die gezindheid van Paulus eigen maken. Dat onze inzichten over dit onderwerp ons niet scheiden van onze huisgenoten des geloofs. Waar ter wereld zij zich ook mogen bevinden.

Nog een vierde doop?

Er lijkt nog een vierde doop in de Schrift opgetekend te staan.

'Ga dan heen, onderwijst al de volken, dezelve dopende in de Naam des Vaders, en des Zoons en des Heiligen Geestes; lerende hen onderhouden alles, wat Ik u geboden heb.' (Mat. 28:19).

Wat deze opdracht ook mag inhouden, het volgende kunnen we er met zekerheid over zeggen:

- De opdracht is gegeven aan de elf discipelen (vs. 16) en aan niemand anders. Denk nog eens aan dat woord van Paulus: Christus heeft mij niet gezonden om te dopen.
- Het betreft de heidenen, de volken voor wie deze doop bestemd is. Niet voor Israël, niet voor een volk uit de heidenen, of voor de gemeente, maar voor de volken als zodanig.¹
- We vinden deze opdracht nergens uitgevoerd in het vervolg op de Evangeliën, het Boek Handelingen.

---

¹ Tenzij we hier moeten denken aan de volken van Israël; dat is een Bijbelse uitdrukking en het lijkt erop dat Mattheüs juist hieraan denkt, met het oog op het Koninkrijk.

Mogen we de gevolgtrekking maken dat deze doop haar toepassing zal krijgen als Psalm 2 haar vervulling krijgt? Als de Koning van Sion de heidenen gegeven zal worden tot Zijn erfdeel, en de einden der aarde tot Zijn bezitting? Dat lijkt toch niet onwaarschijnlijk?

Concordantie

Ik beëindig deze studie met een opsomming van alle Schriftplaatsen met de relevante woorden:

baptidzoo - dopen

hè baptidza - de doop

ho baptismos - vertaald met wassingen, doop

En daarna geef ik ook nog wat suggesties voor een verklaring van Schriftgedeelten die tot nu toe niet genoemd zijn.

Baptidzoo

Mattheüs

3:6, 11, 11, 13, 14, 16

20:22, 22, 23, 23;

28:19

Markus

1:4,5,8,8,9

6:14

7:4;

10:38, 38, 39, 39

16:16

Lukas

3:7, 12, 16, 16, 21, 21

7:29, 30

11:38

12:50

Johannes

1:25, 26, 28, 31, 33, 33

3:22, 23, 23, 26

4:1, 2

10:40

Handelingen

1:5,5

2:38,41

8:12, 13, 16, 36, 38

9:18

10:47, 48

11:16, 16
16:15, 33
18:8
19:3, 4, 5
22:16
Romeinen
6:3, 3
1 Korinthe
1:13, 14, 15, 16, 16, 17
10:2
12:13
15:29, 29
Galaten
3:27

hè baptisma

Mattheüs
3:7
20:22, 23
21:25
Markus
1:4
10:38, 39
11:30
Lukas
3:3
7:29
12:50
20:4
Handelingen
1:22
10:37
13:24
18:25
19:3, 4

Romeinen

6:4

Kolossenzen

2:12

1 Petrus

3:21

ho baptismos

Markus

7:4, 8

Hebreëen

6:2; 9:10

Enige andere teksten die over dopen gaan en die nog niet besproken zijn.

Handelingen 16

De meeste van alle genoemde teksten zijn verwerkt in de voorgaande bladzijden. Voor de overige teksten kan men zelf de conclusie trekken. Zo is de doop van Lydia en haar huis en van de stokbewaarder en al de zijnen de doop met water, de doop van Johannes dus, of de doop met heilige geest, of wellicht beide. (Hand. 16).

1 Petrus 3:21

‘Waarvan het tegenbeeld, de doop, ons nu ook behoudt, niet die een aflegging is der vuiligheid van het lichaam, maar die een vraag is van een goed geweten tot God, door de opstanding van Jezus Christus.’ (1 Pet. 3:21).

‘Waarvan’ slaat terug op ‘het water’ uit vers 20. We hebben hier dus waarschijnlijk te denken aan de doop met water in de Handelingen periode, de voortzetting van de doop van Johannes. Het extra aspect van die doop ten opzichte van het begin in de Evangeliën hier genoemd is de opstanding van Jezus Christus. We hebben gezien (Hand. 1:22) dat het getuigenis van de twaalf discipelen na Pinksteren inhoudelijk de opstanding van Jezus Christus betrof waarmee gepaard ging de doop der bekering tot vergeving der zonden. Bovendien is de brief waarin deze tekst voorkomt gericht ‘aan de vreemdelingen, verstrooid

in Pontus, Galatië, Kappadocië, Azië en Bithynië.’ (1 Pet. 1:1), Joden dus, van wie sommigen of velen aanwezig waren op die gedenkwaardige Pinksterdag in Jeruzalem. Ze kunnen bij het lezen van deze brief van Petrus in elk geval aan geen andere doop hebben gedacht dan zoals beschreven in Handelingen 2:37-42).

1 Korinthe 15:29

Bij de bestudering van de teksten met ‘doop’ of ‘dopen’ stuiten we op zijn minst in één geval op een nogal moeilijk te verklaren tekst. Ik doel hierbij op 1 Korinthe 15:29. Dat die inderdaad moeilijk te verklaren is bewijst wel het grote aantal zeer uiteenlopende meningen. Sommige daarvan zijn zelfs te onzinnig om kennis van te nemen. Op deze ene tekst bijvoorbeeld is het hele systeem van het zogenaamde plaatsvervangende dopen bij de Mormonen (‘heiligen van de laatste dagen’, zoals ze zich zelf het liefst noemen) gebaseerd. Zij belijden dat iemand die tot geloof is gekomen (tot hun geloof natuurlijk) zich voor ongelovig gestorven voorvaderen kan laten dopen en hen zo behouden. Zo wordt één persoon meer dan eens ondergedompeld in water onder aanroeping van de overledenen wie het betreft. En men noemt dit dopen voor de doden. ‘Het staat toch in de Bijbel?’

Nu is het één ding om de draak te steken met andermans praktijken, maar een geheel ander ding om met een goede, gefundeerde verklaring op de proppen te komen.

Ten eerste moeten we het onderwerp van dit hoofdstuk strak in de gaten houden. Paulus hekelt hier de ketterij, die de gemeente van Korinthe was binnengedrongen. De ketterij, die de opstanding der doden loochent (vs. 12). Een letterlijke opstanding van de doden. Ook wij leven in dagen waarin men meent de Bijbel zo ‘geestelijk’ mogelijk te moeten lezen waardoor deze machtige werkelijkheid, een opstanding der doden, de hoop van alle gelovigen in Christus Jezus, bewust of onbewust compleet weggeredeneerd wordt. We doen er goed aan dit hoofdstuk goed te bestuderen en ons geloof te richten ‘naar de Schriften’ (vs.4).

Eerst bewijst Paulus tot welke gevolgtrekkingen we moeten komen als er geen opstanding is met als dieptepunt vers 19:

'Indien wij alleen in dit leven op Christus zijn hopende, zo zijn wij de ellendigste van alle mensen.'

Dan volgt er een soort van uitweiding van 20 tot 28; een parenthese noemt men dat in de termen van stijlfiguren in de taal. We zouden dat gedeelte als het ware tussen haakjes kunnen zetten. Het is een korte onderbreking in de loop van het betoog die de schrijver inlast om een andere belangrijke waarheid te benadrukken. In vers 29 neemt hij zijn oorspronkelijke redenering weer op. We kunnen dus na vers 19 direct doorlezen naar vers 29, en doen alsof de verzen 20 tot en met 28 er niet tussen staan, zonder dat we iets van het doel van zijn betoog missen. De verzen 20 tot en met 28 hebben juist daar en op die plaats natuurlijk wel hun eigen waarde, maar zijn niet nodig om het vervolg te kunnen begrijpen.

We lezen dus als volgt:

'Indien wij alleen in dit leven op Christus zijn hopende, zo zijn wij de ellendigste van alle mensen. Anders, wat zullen zij doen, die voor de doden gedoopt worden, indien de doden ganselijk niet opgewekt worden? Waarom worden zij ook voor de doden gedoopt?'

En dan doorlezen tot en met vers 32. Daarna volgt een korte, maar zeer ernstige vermaning, gegrond op zijn voorgaande weerlegging van de ketterij en daarna vangt een nieuw onderwerp aan: het 'hoe' van de opstanding (vs.35).

Maar nu weten we nog niets over vers 29.

We zullen het eerst eens wat nauwkeuriger gaan bekijken.

We vinden drie keer de uitdrukking 'de doden' in onze vertaling. En wij kunnen daarin geen enkel onderscheid zien. Toch is dat er wel. In het eerste en derde geval staat er een lidwoord voor het woord 'doden'; daar is het dus 'de doden'. In het tweede geval niet. Dus daar is het alleen maar 'doden'. Dr. E.W Bullinger wijst er nu op dat 'de doden' in de Schrift ziet op 'dode lichamen', 'lijken', terwijl 'doden' meer de betekenis heeft van mensen die eens leefden maar nu dood zijn. Dat zou bijvoorbeeld enig licht werpen op een tekst die ook voor nogal wat verwarring heeft gezorgd: 1 Petrus 4:6.

'Want daartoe is ook de doden (in het Grieks zonder lidwoord: 'doden') het Evangelie verkondigd geworden, opdat zij wel zouden geoordeeld

worden naar de mens in het vlees, maar leven zouden naar God in de Geest.'

De Goede Boodschap werd niet aan lijken verkondigd, aan hen die toch niets zouden horen, ook niet aan geestelijk doden (althans naar de betekenis in dit vers), ook niet aan de 'zielen van overleden mensen' maar zij was verkondigd aan mensen die toen leefden en nu dood zijn. Dit maakt, hopelijk, het bedoelde onderscheid tussen 'doden' en 'de doden' duidelijk.

De 'punten en de komma's' zijn in de originele handschriften niet terug te vinden. De woorden werden alle met hoofdletters achter elkaar doorgeschreven. Zelfs de tussenruimte tussen de verschillende woorden ontbrak. Strikt genomen zijn alle vertalingen tevens een stukje uitleg door de leestekens die er in vroegere eeuwen door mensen in zijn aangebracht. Door nu en dan die leestekens te verplaatsen tasten we het gezag van het Woord niet aan, maar komen we soms tot een betere en meer begrijpbare uitleg. Misschien ook in het geval van 1 Korinthe 15:29.

'Anders, wat zullen zij doen, die gedoopt worden? [Het is] voor de doden! (dode lichamen). Indien de doden ganselijk niet opgewekt worden? Waarom worden zij ook gedoopt? [Het is] voor de doden.'

Het woord voor 'doen', 'wat zullen zij doen?' heeft een zeer uitgebreide betekenis en de eerste vraag moeten we verstaan in de zin van: Wat komt er van hen terecht die gedoopt worden?

Het argument van de apostel luidt dus ongeveer als volgt:

Indien wij alleen in dit leven op Christus zijn hopende, zo zijn wij de ellendigste van alle mensen. Indien de doden ganselijk niet opgewekt worden? Waarom worden zij ook gedoopt? Het is voor de doden. Het is om dood te blijven, zoals Christus dat blijft als er geen opstanding is (1 Kor. 15:13). En hoe ellendig zijn zulke mensen inderdaad. Tijdens hun leven gesmaad en gelasterd worden door deze wereld om de Naam van Christus om uiteindelijk te sterven en aan de verrotting onderhevig in eeuwigheid in het graf te blijven!

En hiermee stemmen de volgende woorden van Paulus overeen (1 Kor. 15:30-32). Als er toch geen opstanding is, waarom leef ik dan nog het leven dat ik nu leef. Waarom begeef ik mij alle uren in gevaar? Waarom

zou ik dag in dag uit een stervend leven leiden? Wat voor voordeel schenkt het mij keer op keer zo'n hevige strijd te leveren? Ik kan me dan toch beter aanpassen aan de normen van deze wereld om zo niet onnodig te hoeven lijden?

'Laat ons eten en drinken want morgen sterven wij.' (1 Kor. 15:32).

Maar o nee, geen vrees! Het hoofd met vrijmoedigheid omhoog!

'Dood, waar is uw prikkel? Hel waar is uw overwinning? De prikkel nu van de dood is de zonde; en de kracht van de zonde is de wet. Maar Gode zij dank, Die ons de overwinning geeft door onze Heere Jezus Christus. Zo dan, mijn geliefde broeders! Zijt standvastig, onbeweeglijk, altijd overvloedig zijnde in het werk des Heeren, als die weet, dat uw arbeid niet ijdel is in de Heere.' (1 Kor. 15:56-58).